

Arrest

nr. 322 665 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 23 april 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 22 oktober 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23/04/2024 werd ingediend door:

Naam: B. (..)

Voorna(a)m(en): E. (..)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (..)1996

Geboorteplaats: Kumasi

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende opnieuw een aanvraag gezinshereniging in als vermeenden echtgenote van M. J. (..) (RR xxxxxxxxxxxxx), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: '1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;'

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...'

Betrokkene bekam initieel het verblijfsrecht nadat haar op 07.02.2022 een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het visum werd toegekend op basis van haar huwelijk met haar vermeende echtgenoot M. J. (..). Betrokkene werd op 06.05.2022 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 25.05.2022 van een F-kaart. Uit nader onderzoek bleek echter dat betrokkene niet kon worden beschouwd als een familielid van een Belgische onderdaan gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk. Haar verblijfsrecht werd ingetrokken door middel van de bijlage 21 dd. 27.07.2023.

Ter staving van de aangehaalde verwantschap werd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging andermaal de huwelijksakte voorgelegd van het huwelijk voltrokken tussen betrokkene en de referentiepersoon in Ghana op 20.12.2019.

Op 21.10.2022 gaf het parket van Oost-Vlaanderen echter een negatief advies met betrekking tot dit huwelijk.

Dit advies was gebaseerd op onder meer volgende elementen:

"Groot leeftijdsverschil en korte kennismakingsperiode

Er is een leeftijdsverschil van 20 jaar tussen de gehuwden. Hoewel een groot leeftijdsverschil op zich geen beletsel is voor een duurzame samenleving, moet uit het onderzoek blijken dat de overige vooruitzichten veelbelovend zijn om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, en dat stukken worden voorgelegd die de relatie aannemelijk maken. In casu is dat niet het geval.

Mijnheer heeft mevrouw voor het eerst gezien op een video, vervolgens had hij 6 maanden telefonisch contact met haar, vermits zij in Ghana woonde en hij in België, waarna zij op 20/12/2019 als 23-jarig meisje zou zijn gehuwd met een man van 20 jaar ouder die ze op dat moment in totaal 20 dagen fysiek had kunnen zien, met name de periode voorafgaand aan het wettelijk huwelijk. 4 dagen na het huwelijk vertrok mijnheer opnieuw naar België en pas 2.5 jaar later kwam mevrouw naar België met name op 10/4/22. In tussentijd zag hij mevrouw niet. Ze leggen geen telefoonbewijzen voor van enige communicatie gedurende die 2.5 jaar afstand. Mevrouw was niet eerder gehuwd en heeft nog geen kinderen.

Het gebrek aan het voorleggen van stukken die de relatie aannemelijk maken

Tijdens het interview voor de ambtenaar van de burgerlijke stand hadden betrokkenen geen enkel foto bij. Ze verklaarden deze thuis te zijn vergeten. De enige foto' van betrokkenen die finaal werden overgemaakt, is een variatie op dezelfde foto met dezelfde kledij van het koppel zonder andere personen erbij (geen traditioneel Afrikaanse kledij) met als achtergrond een grasperk en loofbomen, typisch voor een Belgisch park, en vervolgens met dezelfde kledij binnen in een huis met een Belgisch decor en in een wagen. De foto's die betrokkenen toevoegden van een bijeenkomst dragen een stempel van 'Skelaw Photography' en geen van de betrokkenen is op die foto te zien.

Mijnheer heeft zijn paspoort niet bij tijdens het interview met de ambtenaar van de burgerlijke stand. Ook nadien legt hij geen bewijs voor dat hij mevrouw bezocht ten tijde van het huwelijk in Ghana. Hij verklaart dat hij in Ghana was voor het huwelijk dd. 20/12/2019 met een ticket met aankomst 29/11/2019 en vertrek 42 (sic, wellicht 24)/12/2019.

Mijnheer droeg zijn trouwring niet tijdens het interview.

Er zijn geen bewijzen die het bestaan van de relatie aannemelijk maken via foto's, video's, berichten, en uit het onderzoek blijkt er geen affectieve relatie tussen de partijen. Zij willen geen informatie geven over de geslachtsgemeenschap, hebben geen vaste plaats in bed, ze willen geen informatie geven over de financiële hulp die mijnheer aan mevrouw zou hebben gestort tijdens hun relatie, zij vertonen geen tekenen van affectie ten aanzien van elkaar in hun lichaamstaal of aanspreking.

De ambtenaar van de burgerlijke stand verklaart over het interview dat 'mijnheer iemand zoekt om hem te helpen met zijn huishouden en dat mevrouw dan in ruil in België kan verblijven.'

Tegenstrijdige verklaringen en onwetendheden

Zowel tijdens het interview met de ambtenaar van de burgerlijke stand als tijdens het onderzoek van de politie in opdracht van mijn ambt werden tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Hoewel partijen blijken samen te wonen op het moment van de visitatie van de woonst, legden zij tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot hun toekomstplannen, hun verleden, hun professionele situatie, het huwelijksfeest, de getuigen, de handvraging.

Hoewel mevrouw reeds een half jaar zou samenwonen met mijnheer en met zijn zoon J. (...), weet zij niet naar welke school hij gaat (hoewel dichtbij de woonst) en welke studierichting hij daar volgt.

Mijnheer verklaarde in het eerste interview dat mevrouw verpleegkunde had gestudeerd en dit wilde uitoefenen in België, pas tijdens het onderzoek door de politie verklaarde hij dat ze business administratie heeft gestudeerd. Hij verklaarde dat het zo lang duurde om naar België te komen omdat ze daar geen werk kon vinden, doch zij verklaarde daar dat ze als zelfstandige handelaar lingerie via het internet verkocht. Mijnheer verklaarde dat hij zelf 17 jaar als carrossie(r) in Ghana werkte en vervolgens verklaarde hij dat hij naar België kwam omdat hij geen werk vond in Ghana.

Mijnheer verklaarde te werken als tuinman bij 'help mister grass' en mevrouw verklaarde dat hij werkt bij 'parks & gardens', bij het volgende interview werkte hij bij 'weerwerk'.

Mevrouw is niet op de hoogte van zijn verblijfshistoriek. Mijnheer heeft reeds vier kinderen, waarvan drie met een vrouw met wie hij nog samenwoonde tot 2017. De kinderen werden geboren in 2014, 2015, 2017. De moeder van de kinderen, P.B., was van 2005 tot 2012 getrouwd met een andere man, en nadat zij in 2012 de nationaliteit verwierf in België, scheidde zij in 2013. In 2014 kreeg zij haar eerste kind met mijnheer, op basis van dit kind verwierf hij verblijfsrechten. J.M. is een kind dat later naar België kwam na DNA test, van een andere vrouw, en werd geboren in 2003.

Mevrouw weet niet dat mijnheer verblijfsrechten verkreeg via het eerste kind van P.B.

Geen religieus huwelijk

Beiden zijn praktiserend christen en gaan op zondag naar de kerk in de Afrikalaan doch verklaren geen religieus huwelijk te hebben laten voltrekken noch hebben zij daar de intenties toe. Van het traditioneel huwelijk noch van het wettelijk huwelijk worden geloofwaardige foto's voorgelegd.

De relatie wordt niet aannemelijk gemaakt, er worden geen bewijzen van de relatie en de huwelijksviering voorgelegd, en uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minsten 1 van de partijen er niet op gericht is een duurzame leefgemeenschap op te bouwen."

Op 14.11.2022 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van stad Gent om het buitenlands huwelijk te erkennen en over te schrijven in de registers. Betrokkenen gingen nog steeds niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing; noch boden ze zich opnieuw aan met het oog op de erkenning en overschrijving in de registers.

Er liggen bij de huidige aanvraag geen nieuwe stukken voor die de vaststellingen in de weigeringsbeslissing dd 18.03.2024, volgend op de aanvraag gezinshereniging dd 29.09.2023, kunnen ontkrachten. Aldus, gelet op het bovenstaande, weigert de DVZ nog steeds het voornoemde huwelijk te erkennen. De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met artikel 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en artikel 18 W.I.P.R. (wetsontduiking).

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Uit het door het parket gevoerde onderzoek en de bovenstaande overwegingen blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (artikel 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennen van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (artikel 21 WIPR).

Hoewel de voorgelegde huwelijksakte op zich niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 15.04.2022 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Echter, een gezamenlijke verblijfsplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter (arr. RVV, nr. 189065, 28.06.2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Betrokkene voldoet wederom niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"1. Eerste middel : Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

2.1.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoekster een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend als 'vermeende' echtgenote van M. J. (...), doch de ambtenaar van de burgerlijke stand Gent het buitenlandse huwelijk van verzoekster weigerde te erkennen.

Dat een dergelijke motivatie manifest motief is en indruist tegen het in kracht van gewijsde gegane vonnis dd. 16 mei 2024 waarbij de familierechtbank te Gent het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot erkend heeft (stuk 2).

Dat verweerder hiervan nochtans op de hoogte was, zoals blijkt uit het schrijven van verzoeksters raadsman dd. 29 oktober 2024 (stuk 3).

Minstens diende verweerder hiervan op de hoogte te zijn, nu uit een eenvoudige raadpleging van het rijksregister blijkt dat verzoekster als gehuwd vermeld staat.

Dat de bestreden beslissing dan ook pertinent foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van de algemene motiveringsplicht en schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

2.2.

Dat de bestreden beslissing bovendien het zorgvuldigheidsbeginsel schendt nu blijkt dat het dossier van verzoekster geenszins op een zorgvuldige manier behandeld werd.

Meer bepaald hield verweerder geen rekening met het vaststaand gegeven dat het huwelijk van verzoekster erkend werd door de familierechtbank, meer nog, verweerder deed zelfs geen enkele moeite om na te gaan of het buitenlandse huwelijk van verzoekster reeds erkend werd, doch hernam vrijwel integraal een eerdere beslissing.

Daarenboven vroeg de raadsman van verzoekster meermaals om de bestreden beslissing in te trekken, gelet op het feit dat verzoeksters huwelijk wel degelijk erkend was, doch verweerder deed zelfs de moeite niet om deze mails te beantwoorden.

Dat verweerder dan ook manifest onzorgvuldig te werk is gegaan bij het onderzoek en de behandeling van het dossier van verzoekster en dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)."

2.2. Verzoekende partij voert onder meer aan dat haar huwelijk erkend werd door de Familierechtbank van Gent. Zij wijst op de in kracht van gewijsde gegane beschikking van 16 mei 2024 waarvan zij kopie voegt aan het verzoekschrift. De verwerende partij was hiervan volgens haar op de hoogte zoals blijkt uit het schrijven van haar raadsman van 29 oktober 2024.

2.3. In de nota met opmerkingen betwist de verwerende partij niet dat de Familierechtbank het huwelijk heeft erkend. Zij stelt wel dat, hoewel de beschikking dateert van voor het treffen van de bestreden beslissing, dit evenwel pas na het treffen van de bestreden beslissing werd overgemaakt door de raadsman van verzoekende partij zodat hiermee geen rekening kon gehouden worden. Zij stelt dat verzoekende partij een nieuwe verblijfsaanvraag kan indienen.

2.4. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij de verwerende partij inderdaad niet voor het treffen van de bestreden beslissing op de hoogte heeft gebracht van de beschikking van de Familierechtbank. Zo blijkt dat de verwerende partij nog expliciet navraag heeft gedaan bij de dienst burgerzaken van de stad Gent die op 10 december 2024 reageerden en waaruit blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag de voormelde beschikking nooit heeft gevoegd. Verzoekende partij legt ook geen enkel

concreet bewijs voor dat zij deze beschikking wel degelijk heeft overgemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing. De advocaat van verzoekende partij heeft blijkens de mail gevoegd aan het verzoekschrift op 29 oktober 2024 de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel wel op de hoogte gebracht van voormelde beschikking met de vraag om de thans bestreden beslissing in te trekken zodat geen beroep dient aangetekend te worden. Op 12 november 2024 werd deze vraag nogmaals herhaald. Het is echter duidelijk dat de verwerende partij op deze vraag niet is ingegaan. Hoewel de verwerende partij aldus de mogelijkheid werd gegeven om onderhavig beroep te voorkomen, heeft zij deze niet benut.

De Raad stelt vast dat de erkenning op 16 mei 2024 van de buitenlandse huwelijksakte door de bevoegde Familierechtbank en de afwezigheid van een beroep tegen deze erkenning, door de verwerende partij niet betwist worden.

Aldus ligt thans het bewijs voor van de erkenning, door de bevoegde Familierechtbank, van de buitenlandse huwelijksakte van verzoekende partij.

De Raad benadrukt dat de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 16 mei 2024, waarbij de buitenlandse huwelijksakte van verzoekende partij wordt erkend in België, impliceert dat elke Belgische overheid, en dus ook de verwerende partij, gehouden is de verzoekende partij als gehuwd te beschouwen. De uitspraak van de Familierechtbank heeft immers een gezag van gewijsde dat *erga omnes* geldt. De gerechtelijke beslissing tot erkenning heeft bovendien een declaratief karakter (Rb. Brussel 19 september 2011, Tijdschrift@ipr.be 2011,nr. 3, 44-46).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de genomen weigeringsbeslissing op decisieve wijze steunt op de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte overeenkomstig artikel 27 (*juncto* de artikelen 18 en 21) van het Wetboek van internationaal privaatrecht. Deze niet-erkenning heeft er immers toe geleid dat het gevraagde verblijfsrecht wordt geweigerd omdat verzoekende partij geen gezinslid is van een Unieburger, zoals bedoeld in artikel 40*bis*, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de wettelijke en feitelijke grondslag, waarop de bestreden beslissing op decisieve wijze steunt, is komen te vervallen door de uitspraak van de familierechter van 16 mei 2024 waarbij de huwelijksakte van verzoekende partij wordt erkend in België.

Zoals blijkt uit voorgaande hebben de partijen omtrent de uitspraak van de familierechter hun standpunt naar voren kunnen brengen.

Aangezien het gezag van gewijsde van de uitspraak van de bevoegde Familierechtbank de openbare orde raakt, gaat de Raad ambtshalve over tot de nietigverklaring van de met dit gezag van gewijsde strijdige beslissing.

3. Korte debatten

Er is een gegrond middel dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER